

Del 3 af 4

Mandag den 30. juli (Klosterneuburg)

Vi tog ind til Wien om morgenen. Se storbyen og måske shoppe lidt?

Første stop blev togstationen, hvor vi gik ind og spurgte damen i billetlugen, hvordan vi kom til Wien og hvor meget det kostede. Hun svarede en hel masse, sagde 24-Stunde billetter og børn er gratis. Ok...det tager vi. Det var jo meget rart, at vi kunne tage med bus rundt til de forskellige steder i Wien. DOH! Tak for ingenting...da konduktøren kom og skulle klippe billetter i toget fik vi at vide, at vi ikke havde købt billet IND til Wien – men kun billetter til at færdes INDE i Wien. Konduktøren blev smækfornærmet, da jeg på venligste vis forsøgte at forklare, at vi var kommet direkte fra billetdamen, som havde solgt os det, vi sad med. Bla bla bla...frem og tilbage. Konduktøren lod os slippe, men sagde stramt, at det normalt kostede 60 Euro at køre uden billet – blot for at understrege sin venlighed. Vi takkede ydmygt og sendte knapt så glade tanker til billetlugen!

Vi stod vist af en station for sent. Vi havde ikke lige noget kort over Wien... Igen – typisk os. Vi havde kun et kort over Wiens U-Bahn. Vi gik lidt rundt og blev enige om, at hvis dét vi så, var Wien, så ville vi ha' pengene tilbage. Jesper spurgte, om jeg havde prøvet at kigge på bagsiden af kortet over U-Bahn'en. Ahem...det fineste kort over Wien viste sig og vi kunne se, at vi skulle gå et stykke for at komme frem til centrum... Her er kommentarer nok overflødige.

Det er én ting at se en storby, hvis man f.eks. er nyforelsket og kan gå en hel dag med hinanden i hånden. Det er en anden at se en storby med 2 børn på 7 og 10. Vi måtte have jakker på fra morgenstunden, men solen brød frem og pludselig var det stegende hedt. De blev hurtigt trætte i varmen og de var også blevet lidt sultne. Ind på en café og se, om vi kunne få en sandwich eller lign. De kunne vi måske have fået, men lige dér – inde bag glasruden – lå de vildeste chokolademoussetærter, de skønneste lagkager og det lækreste konfekt, jeg nogensinde har set. Det blev til Schoko-Mousse Torte og kaffe. –Og ingen af os havde lyst til at bevæge os bagefter!

Puhaaaaa... At kalde det "kurkonditorei" er vist ikke rimeligt?

<http://www.oberlaa-wien.at/>

Vi nærmede os centrum og gågaden. Der lugtede fælt af hestepærer i varmen. Pigerne kunne godt ønske sig en tur rundt i hestevogn, men her satte farmand hælene i. 60 Euro for 30 min. "Rent tyveri", mumlede han. "Er det så hestetyve?", spurgte den ældste.

Det endte vist mest med at blive en pligttur frem for en nydelse. Wien er en smuk by og der var rigtig mange ting og bygninger, som jeg gerne ville have set nærmere på, men ikke med 2 unger, der blev mere og mere trætte i de små ben.

Sidst på eftermiddagen havde vi både set et par øringer til 160.000 Euro (Ca. 1,2 mio. kr.), Parlamentsbygningen, Kunstmuseet og Donau. –Og det var lykkedes os at slippe igennem uden at købe andet end de før omtalte kager og 2 flasker vand. Vi havde ikke brugt vores 24-Stunden bus-/togkort, så de penge skulle jo tjenes ind på én eller anden måde.

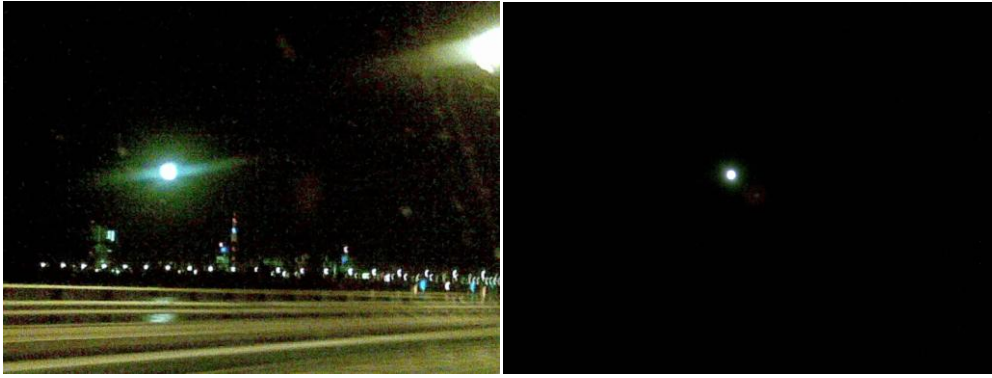
Ved 18-tiden fandt vi en lille restaurant, hvor vi fik noget dejlig mad (og en Radler!) og herefter gik turen hjem mod Klosterneuburg. Denne gang tog vi bussen for at sikre os mod evt. sproglige misforståelser. Vi var enige om at køre derfra næste morgen – blot var vi ikke helt sikre på, hvor vi skulle køre hen. Vi havde snakket om at køre til Berlin. Der var ikke så langt (!), men vores vejprofet i Danmark sagde, at hvis vi skulle se solen mere i vores ferie, så skulle vi syd for Brennerpasset.

Tidspunktet var kommet til at jeg måtte æde alle mine ord om, at vi ikke ville køre så langt som til Italien, at der var masser at kigge på i Nordeuropa og bla bla bla... Måtte sende en SMS til min veninde og undskyldte – men nu kørte vi altså til Italien. Jeg håber, hun forstår!

Vi pakkede sammen og snakkede om, at manden ved trampolinen kunne få resten af vores rabatkuponer. Pigerne blev sendt ned med dem, men da de allerede havde brugt kuponen til trampolinen og da de ikke kan et klap tysk, kom de slæbende tilbage med manden. Jeg forklarede ham, at han måtte få resten af rabatkuponerne, da vi ikke skulle bruge dem og da det endelig gik op for ham, hvad jeg mente (jeg må arbejde lidt med mit alko-tyske), fik jeg et kæmpe smækkys! Jesper lå og rullede rundt af grin i camperen...

Vi fandt en campingplads i Tartsch (Tarcen) i Norditalien tæt på den schweiziske grænse. Der var ikke såååå langt og vi kunne være der næste morgen, hvis vi kørte hele natten. Done deal. Ungerne vil helst køre om natten, fordi "så går tiden meget hurtigere", som den store sagde.

Vi lettede fra Wien ved 22-tiden og kørte gennem byen i mørket. Det var vældig smukt – med alle lysene, fuldmånen og bådene på Donau.

525 km Det ville blive en lang nat. Det blev også en lang dag – men det vidste vi heldigvis ikke endnu.

Tirsdag den 31. juli (Tartsch og bjergkørsel udenfor kategori)

Jesper er god til at køre om natten. Han kører sikkert og holder pauser, når han føler sig træt. Jeg er en smule natteblind, så det er smartest, at jeg IKKE kører, når lyset slukker.

Det lykkedes mig at falde i søvn ind i mellem, men pludselig vågnede jeg af ”propper i ørene”-følelsen. Fik tørret mig om munden (man har vel nået en alder, hvor man savler lidt, når man sidder op og sover... *SUK*), og kigget mig lidt omkring. Vi var da godt nok kommet i bjergene. Det var smukt og det ville da være ok, hvis pladsen lå lidt højt, men vi var GODT på vej opad.

Krølle-Beta tabte pludselig signalet og vidste ikke lige, hvor vi var. Det gjorde vi sådan set heller ikke og det er ikke den sjoveste konstatering, når man har kørt i rigtig mange timer for at se en skøn campingplads og få hvilet. Vi så nogle fantastiske landskaber med frugtplantager med sprinklere så langt øjet rakte. Når man så markerne langt fra, lignede sprinklerne kæmpefjer, der var bredt ud over æbletræerne.

Vi kom forbi den allermest blå sø, jeg nogensinde har set. Vores kamera eller mobiler var desværre ikke gode nok til at fange farven rigtigt. Men smukt var det. Jeg fandt senere ud af, at søen hedder Lago di Vernago og at vejen slutter et stykke efter det sted, hvor vi lidt slukørede måtte erkende, at vi nok var kommet lidt på afveje.

På trods af mange timers kørsel, lidt ærgrelse men godt humør, var der jo ikke andet for, end at suse ned igen og prøve at finde ud af, hvilken vej vi skulle køre. Tak for ingenting, Krølle-Beta! Vi var dog begge imponerede over vores lille camper og roste os selv for at have tænkt over motorstørrelsen, da vi købte den.

Utroligt nok fandt vi bjergvejen og søen på kortet. Tilbage mod Bolzano og så til højre.

Efter godt 1 times ekstra kørsel fandt vi Tartsch – eller Tarces. Alle byer har bynavne på både tysk og italiensk i det område.

Det føltes som en evighed, men endelig var vi der. Et lille stykke opad og dér var skiltet! Puha! Det var en hård tur, men jeg havde hele tiden haft på fornemmelsen, at det var det hele værd. Min fornemmelse skal jeg nok ikke stole så meget på i fremtiden...

Vi drejede ind på pladsen og allerede dér kunne vi konstatere, at beskrivelsen i Campingbogen er stærkt overdrevet. Campingfætter kom ud, da vi parkerede. Pladsen har haft 40-års jubilæum og må siges at være forbeholdt bjergklatrere og folk, der ikke har børn med. Det var også, hvad der var på pladsen.

Jeg skulle tisse og gik en tur ned på toilettet. Ingen sæbe eller håndklæder el.lign. ved håndvasken. Der stod en ældre dame og skyllede et eller andet og der lugtede af, at nogen havde fået fordærvet mad dagen i forvejen...

På vej til toilettet så jeg "legepladsen". Det var et gammeldags gyngestativ i metal med 2 gynger. Swimmingpoolen lå i et sportscenter et par kilometer væk. Ikke helt optimalt, når man færdes i en autocamper.

Ungerne var vågnet. Jesper og jeg sad og kiggede på hinanden. Dette kan vi ikke byde pigerne efter en så lang køretur. Vi havde lovet dem det hele! Fandens også... Og så kom vi til at grine. Det var sgu da lidt komisk. Vi fandt Campingbogen frem, da det var vores eneste guide. Jeg bladrede lidt rundt og fandt Camping Jolly. Jesper ringede dertil og de sagde, at de havde masser af plads og at der VAR pool på pladsen og en ordentlig legeplads.

Jeg måtte igen gå den tunge gang ind i receptionen og fortælle campingfætter, at vi ikke blev. Belært af sidst, leverede jeg denne gang sandheden. At jeg synes, hans plads var dejlig, hvis jeg ikke havde haft børn, som jeg havde lovet swimmingpool og legeplads. Jeg beklagede det bedste, jeg havde lært og skred ud af døren. Jeg så ham ud af øjenkrogen. Han så ud, som man nu gør, når man prøver at smile samtidig med, at man synes, at man står overfor det mest mærkelige menneske, der siger lige så mærkelige ting.

155 km Der var "kun" 150 km. fra Tartsch til Termé og Camping Jolly ved Lago di Levico lidt nord for Gardasøen. Her spiller afstanden igen hjernen et puds. Det er jo ikke ret langt, når man i forvejen har kørt 600 km... eller?

Nå, men beslutningen var klar. Op på hesten igen og af sted!

Ungerne kom til at grine, da Jesper rev et halvt pæretræ med ud, da han bakkede væk fra pladsen. Pærerne dumpede lige så stille ned ad taget på camperen, da vi kørte. Ups. Ikke én af vores heldigste præstationer.

De 150 km. føltes næsten lige så lange som de 600 foregående. Vi kørte forkert i Bolzano og nu var stemningen ikke ligefrem til tyrolerhat. Jeg forsøgte at fremfinde min allerblideste stemme og roligste fremtræden og hjalp Jesper (der brugte al sin stædighed på at køre de sidste kilometer!) ud på motorvejen. Når vi først landede dér, ville der ikke være langt igen.

-Og ganske rigtigt. Gemt bag de forreste Dolomitter lå søen. Rundt om hjørnet og ind på pladsen. Der stod en ung fyr og tog imod. Han sagde, at der kun var 4 pladser tilbage. Og kun 2, hvis vi ville ha' én med lidt mere plads. Det ville vi gerne. Han sendte os ned for at kigge på, hvilken én af dem, vi ville bo på. Det var ikke nødvendigt. Vi pegede nr. 248 ud, udfyldte de nødvendige papirer, kørte ind på pladsen og åndede lettet op.

Camping Levico og Camping Jolly ligger klods op ad hinanden. Levico støder op til søen og Jolly har baren og musikken. Der var legeplads, swimmingpool, badesø, restaurant, underholdning for både børn og voksne, udflugter, tonsvis af hollændere...ehmm...og mange andre gode ting.

Jesper og jeg blev enige om at prøve at holde os vågne til det blev aften, så vi ikke fik skubbet alt for meget rundt på nat og dag.

Vi gik en tur rundt på pladsen for at finde ud af, hvor de forskellige ting var placeret. Vi så nogle enkelte danskere – eller rettere: Vi kunne se på deres nummerplader, at de var danske. Det blev et udviklet talent på ferien. At spotte i løbet af et splitsekund, hvilket land, bilerne kommer fra. Der var rigtig mange hollændere. Det var tæskevarmt. Endelig! Dette var, hvad vi havde lovet poderne.

Vi gik ned til søen. Det lignede fluepapir og jeg har aldrig været særligt begejstret for badesøer. Jeg blev engang indhentet af en snog, mens jeg svømmede i én af Silkeborgsøerne... Øv. Men der var jo også en swimmingpool på pladsen og det havde været en succes hos pigerne indtil nu, så mon ikke de var til at overtale til at gå derop i stedet?

Da vi kom retur til camperen, blev markisen slået ud og "gulvet" lagt på. Vi havde besluttet, at vi ville blive til søndag. Få lidt sol ind i det regnvåde sind og bare slappe af i nogle dage. Vi fortrød flere gange, at vi havde valgt cyklerne fra. Der kan kun stå 3 på den holder, som fulgte med bilen. Vi har brug for 4. Men den mindste kunne godt have været på taget. Nå, det var en lektie til næste gang. Vi kunne selvfølgelig ha' lejet nogle af de havelåger, som stod ved receptionen, men vi blev enige om, at det kunne være hurtigere at gå...

Vi fik badetøjet på og i første omgang var det søen, der trak. Vi fandt en lille-bitte plet, hvor vi kunne ligge tæt sammen. Tøserne løb nærmest ud i vandet...eller...de skulle lige vænne sig til temperaturen, men da de først var kommet under, blev de i vandet i ret lang tid. Det var skønt at ligge i solen og bare dovne efter en lang nat og formiddag.

Vi sjuskede en tur ned til det lokale supermarked, der kun ligger 5 min. fra pladsen for at få fyldt op med vand og mælk. Vi havde bare lige glemt, at man holder siesta i Italien mellem ca. 13.00 og 15.30. Vi sjuskede retur igen – og det skulle nok gå alligevel.

At jeg ikke helt kan huske resten af den første dag på Camping Jolly må henføres til manglen på søvn og for meget afslapning. Der var musik på pladsen og masser af leben.